יום ד', ג' ב**חשון** תשס"ג (**9** ב**אוקטובר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"דע מאין באת...": המאה הראשונה לספירה: (3761-3860, 1-100)["דברי ימי עם עולם"]:

כזה היה מצב יהודה בשנים הראשונות של התקופה: בִּירכתי הארץ, בגליל ובעבר הירדן, מושלים טטרכים בחסד קיסרי רומי; נופלים הם מאביהם, הורדוס ה-I, בחריצותם אבל לא בהתרפסותם לפני מלכות רומי. אף הם בונים ערים לכבוד הקיסרים (כדוגמת טבריה), ומתנהגים כמלכים אביונים הנאמנים למלך העליון. אבל ביהודה ובירושלים מושלים הרומיים בעצמם. בקיסרי(ה) חונה הנציב, המשגיח בעין פקוחה על הרוחות המנשבות במדינה. עדיין נשתמרו ליהודה שיירי שלטון הבית שמלפנים – הכהן הגדול והסנהדרין. אבל בכל הדבר החשוב, היא מוכרחה לשאול פי רומי או להיכפף להשגחתה(!).זמן-מה היו הנציבים זכאים גם למנות כהנים גדולים ולפוטרם, עול השלטון של עם זר ואמונה זרה מכביד אכפו.
הנציבים הראשונים נהפכו קמעה קמעה מפקידים שוקדים על הסדר החיצוני לאפיטרופסים על החיים הפנימיים של עם זר להם. פונטיוס פילטוס, שנתפרסם בדברי ימי הנצרות, הוא ראשון לנציבים שביקשו להרגיל את היהודים למרות הרומית המדינית. מתוך שגדש את הסאה, גרם להתקוממות העם, והממשלה העליונה סילקתו מעל יהודה.
אחרי מות קליגולה, באה הפסקה קצרה בשלטון הנציבים, ויהודה המפוררת נתאחדה לזמן-מה תחת שלטון מלך הקרוב לעם. ארבע שנות מלכותו של **אגריפס ה-I**, נכד הורדוס ה-I (41-44), ששחקה לו השעה – הן קרן אורה בתוך המציאות הקודרת. לא עברו ימים מועטים ואף קרן זו כבתה, ושוב נעשתה הארץ כפופה לפקידים רומיים. ירושלים יורדת מגדולתה, ומרכינה ראש בפני קיסרי(ה), מושב הנציבים, העולה לגדולה. מכאן ואילך, מצודתם של הנציבים פרושה לא על יהודה המרכזית בלבד, אלא גם על הגליל ועבר הירדן – כמעט על כל ארץ-ישראל כולה (44-66).
הנציבים החדשים מתנהגים לעתים כנירונים קטנים. אין הם סובלים אפילו את התרעומת הכבושה של העם. אוי למנוצחים. עליהם להשלים עם גורלם ולידום. הרומיים לא יכלו להבין עקשנות זו של אומה, שהעמידה את עיקרה המוסרי: "כח הצדק" כלפי העיקר של הקיסרות הטורפת: "צדק הכח".
המלחמה מוכרחת היתה לבוא... [ההמשך יבוא]

~~~

בין ישראל לעמים

וכה אין כל סתירה בין הדעות השונות, כי בזמנים שונים ובארצות שונות הלכות אלה נאמרו ונשנו.
לעומת זאת, הרי ישנם בעולם ברברים, שאינם כבולים לחוקי מוסר כלשהם. אלה החיים על השוד ועל הרצח, וביניהם אפילו כאלה שאוכלים בשר אדם. מובן, שהרוצחים המודרניים, כמו האינקוויזיטורים בספרד של ימי הביניים והנאצים בגרמניה ועושי הפוגרומים ברוסיה אינם טובים מהברברים, אף-על-פי שאלה יודעים מדעים, אומנות וסיפרות. מכל מקום, שניהם אינם מקיימים את שבע המצוות שבני נח נצטוו עליהן, הן הן היסודות של חיי תרבות ומוסר. זה הכלל: צדק קורא לצדק, ואכזריות קוראת לגזל משפט.
אבל חסד קורא לחמלה, ומשפט קורא לדין אמת ולאהבה בין הבריות. [ההמשך יבוא]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~